



מ"ת 47162/04/16 - מדינת ישראל נגד מתן טורג'מן

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 מאי 2016

מ"ת 47162-04-16 מדינת ישראל נ' טורג'מן (עציר)

47159-04-16

לפני כבוד השופטת דבורה עטר
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל
מתן טורג'מן (עציר)

נוכחים:

ב"כ המבקשת - עו"ד אפרת פאר

ב"כ המשיב - עו"ד שירן ברגמן

המשיב הובא ע"י שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות אינוס ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. בד בבד, עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו וזו הבקשה שלפני.

2. כעולה מכתב האישום, שררה בין המשיב לבין המתלוננת היכרות מוקדמת והם קיימו מערכת יחסים קצרה שארכה כשבועיים והסתיימה כשבועיים עובר למועד הרלוונטי לכתב האישום.

ביום 21/04/16, בשעה 22:00, הגיעה המתלוננת לביתו של המשיב, בתיאום עמו, על מנת לשוחח על יחסיהם ועשו כן, כשהם ישובים או שוכבים זה לצד זה, במיטה בחדר השינה.



במהלך אותה העת ניסה המשיב לגעת באיבר מינה של המתלוננת מעל בגדיה, והיא ביקשה ממנו לחדול משום שאינה מעוניינת בכך. בהמשך נשק על שפתיה אך המתלוננת הרחיקה אותו. כמו כן, ניסה המשיב להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת מתחת לבגדיה אך היא הזיזה את ידו, התרחקה ממנו וביקשה שיפסיק. בהמשך בעוד השניים שכובים על המיטה, הניח המשיב את ידה של המתלוננת על איבר מינו. זו שפשפה אותו פרק זמן קצר מאוד ואמרה לו שאינה מעוניינת יותר, התרוממה והתיישבה על המיטה שגבה מופנה אליו.

בסמוך לאחר מכן, אחז המשיב בשמלתה של המתלוננת, משך אותה, השכיב אותה בכוח על בטנה וריתק אותה למיטה באמצעות ידיו. הוא הסיר את מכנסיה ותחתוניה של המתלוננת, חרף התנגדותה, כשהיא דורשת ממנו לחדול ומושכת בגדיה כלפי מעלה.

המתלוננת צעקה וניסתה להדוף את המשיב ואולם הוא לא חדל ממעשיו ודחף אותה באמצעות ידיו וכתפו לעבר המיטה, הפך אותה על גבה, פישק בכוח את רגליה, באמצעות רגלו, תוך הוא גורם לה לכאב והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה במשך מספר דקות תוך שהוא גורם לה לכאב ולדימום, ובעודה בוכה, צועקת ומבקשת שיחדל.

(להלן: "אירוע האונס")

כאשר פסק המשיב לרגע ממעשיו, הצליחה המתלוננת להתחמק מאחיזתו ולקום. היא הרימה את בגדיה ותחתוניה מהרצפה והחלה להתלבש. באותה העת נטל ממנה המשיב את מכנסיה וסרב לדרישתה להשיבם לידיה. בתגובה לכך שהמתלוננת עמדה על דרישתה והרימה את קולה, רגז המשיב והכה אותה באמצעות אגרופיו ברגליה והיא נחבלה בברכה.

בהמשך נטל המשיב את תיקה של המתלוננת וסרב להחזירו. משעמד על סירובו יצאה המתלוננת מחדר השינה והתקשרה למוקד המשטרה. בתגובה לכך אמר לה המשיב כי ישיב לה את התיק ואולם לא עשה כן אלא אך לאחר שהתקשרה פעם נוספת למוקד המשטרה.

המתלוננת עזבה את הבית כשהיא נסערת והנאשם בעקבותיה. המתלוננת הדגישה בפני המשיב כי אינה מעוניינת שיתלווה אליה ובהמשך הקשר עימו, ולאחר שהבחינה שהוא ממשיך ללכת בעקבותיה, התקשרה פעם נוספת למוקד המשטרה ועזבה את המקום ברכבה.

שוטר שהוזעק למקום בעקבות שיחתה של המתלוננת עם המוקד המשטרה פגש בה בביתה. בחלוף מספר דקות הגיע למקום גם המשיב, קרא לעבר המתלוננת ונעצר ע"י השוטר.

3. ב"כ המשיב לא חלק על קיומו של מגע מיני בעת הרלוונטית בין המתלוננת למשיב ואולם טען כי התקיים בהסכמתה. עוד לדבריו, מקור התלונה בעלילה שרקמה המתלוננת כנגד המשיב בתגובה



לעלבונות שהטיח בה, בהקשר לסיבה בעטיה בגד בה בעלה לשעבר ובחר לשים קץ לנישואיהם (להלן: "העלילה").

ב"כ המשיב העלה טענות בדבר הסתירות והפרכות שנתגלו בגרסתה של המתלוננת, באשר לחוסר עקביותה, להיעדר תמיכה לחבלה לה טענה ותימוכין לזעקותיה, אשר לו היה בהן ממש לבטח היו מגיעות לאוזני השכנים ששהו בסמוך והכל כמפורט בטיעוניו בפרוטוקול.

עוד לדבריו, עוצמתה הפחותה של התשתית הראייתית הלכאורית, מצדיקה קבלת תסקיר מעצר אשר יבחן את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר. בהקשר לכך ציין כי בשלב זה אין ביכולתו להציע חלופת מעצר ביתית, אלא מתבקשת בחינת חלופת מעצר מוסדית.

בהקשר לשחרורו של המשיב לחלופת מעצר הדגיש ב"כ המשיב את גילו הצעיר של המשיב. עוד טען כי אמנם המשיב זקף לחובתו הרשעות קודמות ואולם זו האחרונה אינה ממין העניין ואילו ההרשעה בעבירת המין, בוצעה לפני שנים ארוכות, בשנת 2008.

4. ב"כ המשיבה פירטה את התשתית הראייתית הלכאורית וטענה כי כלל טענות ב"כ המשיב הנוגעות למהימנות המתלוננת, יוכרעו בבוא העת, במסגרת התיק העיקרי.

ב"כ המשיבה התנגדה נחרצות לשחרורו של המשיב לכל חלופת מעצר. נוכח מסוכנותו הגבוהה ועבר פלילי רלוונטי שלא היה בו כדי להרתיעו.

דין והכרעה

באשר לראיות לכאורה

5. חלקן הארי של טענות ב"כ המשיב, באשר לעוצמתן המופחתת של הראיות לכאורה נוגעות לגרסת המתלוננת ולמהימנותה. ככלל, לא נדרש בית המשפט לקביעת מהימנות בשלב זה ודי אם שוכנע שיש פוטנציאל להרשעת הנאשם בתום ההליך המשפטי. אלא אם כן נתגלו פרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על חולשה ממשית בתשתית הראייתית הלכאורית. (ר' בש"פ 404/14 מדינת ישראל נגד מהראן אבו עאבד (21.1.2014))

6. עובדות כתב האישום מבוססות לכאורה על גרסתה של המתלוננת.



רס"ר אזולאי יחזקאל, הוזעק למקום המצאה של המתלוננת, ברחוב יהודה, בעקבות פנייתה למוקד המשטרה. בדו"ח הפעולה שערך הביא לכאורה לידי ביטוי את מצבה הנפשי הנסער של המתלוננת, בסמוך לאירוע, טרם גביית ההודעה. בציינו כי הבחין בה כשהיא נסערת ובוכייה והתלוננה בפניו כי חשה כאבים ברגליה. היא סיפרה לו כי הגיעה למשיב, על מנת ללבן עמו עניינים הקשורים לאופן בו נפרדו וכי "נגע בה שלא ברצונה" והיכה אותה.

7. רס"ר אזולאי יחזקאל, גבה את הודעתה הראשונה של המתלוננת, בשעה 00:18, על ספסל ברחוב יהודה. כבר באותה העת הביאה המתלוננת לכאורה, לידי ביטוי, הגם שלא בפירוט, את נסיבות האירוע המיני שהתרחש בניגוד לרצונה, כמו גם חלק ממהלך הדברים לאחריו, עת נטל המשיב לידי תחילה את מכנסיה ולאחר מכן את תיקה האישי וסירב להשיבו, אלא לאחר שיצרה קשר עם המוקד המשטרה. כמו כן כי יצרה קשר, פעם נוספת עם המוקד המשטרה, לאחר שהמשיב צעד בעקבותיה ועזבה את המקום ברכבה. כבר באותה העת תיארה המתלוננת כי הוכתה על ידי המשיב וחשה כאבים בברכה, הגם שציינה כי לא נותרו סימנים.

8. מדו"ח הפעולה שערך רס"ר אזולאי יחזקאל, עלה כי לאחר שגבה את הודעתה הראשונה של המתלוננת, ביקש ממנה, בהוראת הקצין התורן ונוכח מהות התלונה, לסור לתחנה.

הודעתה השנייה של המתלוננת נגבתה, כשעתיים לאחר מכן, עם הגיעה לתחנה. המתלוננת שבה על עיקרי גרסתה, כפי שבאה לידי ביטוי בהודעתה הקודמת והוסיפה ותיארה בפרוטרוט את השתלשלות העניינים, כמפורט בכתב האישום ואת הדינמיקה שהתרחשה באירוע וההסלמה שחלה במעשי המשיב, עד לבעילתה שלא בהסכמה.

בהודעה זו הביאה המתלוננת לידי ביטוי מיוזמתה, כי בשלב מסוים בעת ששכבו יחדיו על המיטה, הניח המשיב את ידה על איבר מינו והיא שפשפה אותו זמן קצר ביותר ומיאנה להמשיך.

המתלוננת סיפרה מיוזמתה כחלק מהשתלשלות העניינים כי לאחר אירוע האונס ובעת שהמשיב סירב להשיב לידיה את התיק הטיח בה "שהוא מבין למה התגרשה". ב"כ המשיב ביקש למצוא בכך חיזוק לטענת העלילה שהעלה המשיב. עניין זה יידון ויוכרע במסגרת התיק העיקרי ואין בו בשלב זה כדי לחתור תחת גרסתה הלכאורית של המתלוננת. מה גם שלו היה בכך המניע לעלילה, לא מן הנמנע כי היתה מצניעה זאת ונמנעת מלהעלות זאת מיוזמתה.

המתלוננת שבה ותיארה כי הוכתה על ידי המשיב וחשה כאבים בברכה. החוקרת ציינה בהודעה כי הבחינה בנפיחות בברכה (ש' 46) וגם תיעדה אותה בתמונות המצויות בתיק החקירה.

9. המתלוננת עמדה על גרסתה, באשר לבעילתה בכוח על ידי המשיב, חרף התנגדותה גם בהודעה השלישית שנגבתה ממנה ביום 24.4.16 במסגרתה עומתה עם טענות המשיב.



10. נמצא תימוכין לכאורי לגרסתה של המתלוננת, בזמן אמת, בפנייתה למוקד המשטרה. היא ציינה כי המשיב עוקב אחריה, תיארה כי הגיעה אליו בניסיון ללבן עניינים ובלשונה: **"ומהדיבור נהיה שהוא התחיל לשלוח ידיים בכוח ואז באיזה שלב אמרתי לו תן לי ללכת והוא עשה דברים שמעבר לכוח..."**

11. כמפורט לעיל, מצבה הנפשי הנסער של המתלוננת, בא לידי ביטוי, בסמוך למועד האירוע, בדו"ח הפעולה שערך שוטר הסיור, רס"ר אזולאי יחזקאל.

גם בעדות חברתה של המתלוננת, יש כדי לשפוך לכאורה אור על מצבה הנפשי הנסער של המתלוננת, עובר להגעתה למסירת הודעתה במשטרה. החברה סיפרה בהודעתה כי המתלוננת התקשרה אליה בשעה 01:30 לערך וביקשה ממנה בבכי ובהיסטריה שתתלווה אליה לבדיקה בבית חולים וסיפרה לה בקווים כללים את מהלך אירוע האונס. עוד לדבריה, כשהגיעו לתחנה נעמדה המתלוננת ופרצה בבכי והיא נדרשה לדרבן אותה להיכנס לתחנה.

12. מצפייה בתיעוד העימות עלה כי המתלוננת עמדה על גרסתה והטיחה אותה במהלכו בפני המשיב. בדומה לגרסתו בהודעותיו עשה המשיב שימוש בפרטים שאפיינו את מערכת היחסים ביניהם, לרבות בהיבט המיני ואולם המתלוננת שללה מכל וכל את גרסתו.

ב"כ המשיב ביקש למצוא תימוכין לטענת העלילה בתגובתה הנסערת של המתלוננת במהלך העימות בעת שהמשיב טען בפניה כי העלילה עליו נוכח הפגיעה ברגשותיה בכך שהעלה את היחסים בינה לבין בעלה לשעבר.

מצפייה בעימות עלה כי באותה העת השיבה המתלוננת מבלי לאבד את קור רוחה כי המשיב בעל אותה בכוח. המתלוננת נקלעה לסערת רגשות והרימה את קולה לאחר שהמשיב טען כי גרסתה אינה מתיישבת עם העובדה כי לאחר הפגיעה בעינו דרש ממנה ממושכות לעזוב את הבית והיא סירבה לכך. בשטף דיבור ובצעקות רמות אישרה המתלוננת כי המשיב הורה לה לעזוב את המקום וציינה כי ביקשה תחילה לבדוק את מצב עינו. כמו כן כי ובעת שקרבה אליו התנפל עליה ובעל אותה בניגוד לרצונה. בתגובה לטענותיו של המשיב כי היא משקרת וניסיונו לתאר את חוסר ההיגיון שבגרסתה, השבה והטיחה בפני המשיב, בצעקות ובסערת רגשות, כי בעל אותה בניגוד להסכמתה ונקט כלפיה באלימות ופצע אותה ולא חדל חרף תחנוניה וצעקותיה כי הוא גורם לה למכאוב.

13. המשיב לא חלק על חלק ניכר מנסיבות אירוע האונס, לרבות העובדה כי המתלוננת צעקה ואולם שיווה להם נופך שונה, בהתאם לגרסתו החוזרת ונשנית כי כלל המגע המיני היה בהסכמה וכי נפל קורבן לעלילה.



עם זאת עלה לכאורה, מאופן התנהלותו של המשיב לאחר האירוע כי אין המדובר באירוע שגרתי, אלא שונה ומסעיר אשר עורר בו תחושות אשם כבדות לאחר עזיבת המתלוננת את הבית בסערה, באופן המהווה משום תמיכה לכאורית מסוימת בגרסתה.

המשיב אישר שהלך בעקבותיה של המתלוננת, חרף גרסתו כי דרש ממנה לעזוב את ביתו וסירובה להיענות לכך. אף נמצאו למדים לכאורה כי מיד לאחר עזיבת המתלוננת את הבית, שלח לה מספר הודעות טקסט ומשלח זכה לתגובה אף הגיע לביתה. כך נלמד לכאורה גם מהסיבות שהעלה המשיב לפשר כתיבת ההודעות, כמפורט בהודעתו השנייה. המשיב ציין שביקש להתנצל בפני המתלוננת על הפגיעה בה, חרף תיאורו הקודם כי הילכה עליו אימים "שתהרוס את חיו" וטענת העלילה. כמו כן קישר את כתיבת ההודעות, לעברו הפלילי הקודם בעבירה דומה ותיאר כי לאחר שהמתלוננת עזבה את הבית בסערה "ירדו לו דמעות ותפס את הראש" וביקש להפיס את דעתה של המתלוננת ולברר מה בדעתה לעשות, מחשש שדבר עברו הפלילי גולה לאוזניה. בהקשר לכך יצוין כי המתלוננת אישרה שציינה בפני המשיב שבדעתה לנקוט בפעולות עקב אירוע האונס וכי כיוונה לתלונה במשטרה. אף עלה לכאורה מעדותו של המשיב כי המתלוננת נהגה להשיב להודעותיו לאחר מריבות קודמות ולאחר שלא עשתה כן הפעם, חש צורך להגיע לביתה.

14. סך כל האמור לעיל, מוביל למסקנה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית בעוצמה מספקת, להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום.

כלל התהיות שהעלה ב"כ המשיב יידונו ויוכרעו במסגרת ההליך העיקרי ולאור התמיכה שנמצאה לגרסת המתלוננת אף בגרסת המשיב, אין בהן בשלב זה כדי לחתור תחת התשתית הראייתית הלכאורית.

באשר לחלופת מעצר

15. עובדות כתב האישום, שנמצאו ראיות לכאורה להוכחתן, מצביעות מאלהן אודות החומרה הגלומה במעשי המשיב ומידת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מצדו. עת שבהעדר עכבות ובאובדן שליטה, התנפל המשיב על המתלוננת, בברוטליות, מבלי להתעשת, חרף תחנוניה וזעקותיה כי יחדל והכאב שהוא מסב לה.

אף לא עלה בידי המשיב להרים את הנטל ולסתור את חזקת המסוכנות העומדת לחובתו, נוכח עברו הפלילי הכולל עבירות מין ואלימות.

המדובר במשיב אשר זקף לחובתו הרשעה קודמת בגין עבירות של בעילת קטינה מתחת לגיל 16 בכוח ומעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14, שביצע בשנת 2008, בגין הוטל עליו ביום 20.7.10 מאסר בפועל למשך 4 שנים וכן מאסר מותנה. המשיב זקף לחובתו הרשעה נוספת מיום 28/10/14 בעבירות איומים, כליאת שווא



ותקיפה סתם בגין הוטל עליו בין היתר מאסר בפועל למשך 15 חודשים. נמצאנו למדים לכאורה כי המשיב ביצע את העבירות החמורות המיוחסות לו, מבלי שהורתע מעונשי מאסר שריצה וממאסרים מותנים שהושתו עליו.

16. דין עתירת ב"כ המשיב להורות על הגשת תסקיר מעצר שיבחן את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר, נוכח מקבילית הכוחות וחולשת הראיות לכאורה, להידחות, נוכח קביעתי בדבר דיות הראיות לכאורה.

ככלל לאחר קביעת בית משפט בדבר קיומן של ראיות לכאורה עליו להידרש לשאלת חלופת מעצר. עם זאת, הלכה היא כי במקרים דוגמת זה של המשיב שבפני, בהם המסוכנות זועקת וברי כי חלופת מעצר לא תסכון אף אין טעם להורות על הגשת תסקיר מעצר שיבחן שאלה זו (ר' בש"פ 7014/15 פלוני נ' מדינת ישראל (15.1.2015) ובש"פ 7014/15 פלוני נ' מדינת ישראל (3.11.2015).

17. לאור סך כל האמור לעיל אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה והודעה היום י"א אייר תשע"ו, 19/05/2016 במעמד הנוכחים.

דבורה עטר, שופטת